

PIRATFORTÆLLING

DEN ANDEN MØNT

En piratfortælling — bog 3

KURS · PIRATSERIEN

DU 2.4

Niveau: DU 2.4

Den anden mønt

KURS · Piratserien, bog 3 · niveau DU 2.4

Tekst: Jacob Gramm Gren

1. udgave, 2026 · PDF

Udgivet af Dansk Plus · danskplus.dk

ISBN 978-87-85629-02-9

© Jacob Gramm Gren 2026

Må frit printes og kopieres til undervisning. Må ikke sælges.

Kapitel 1: Kaptajn Omar

Der var gået tre uger,
siden de sænkede Lars i havet.

Tre uger med god vind.
Tre uger med stille nætter.
Tre uger, hvor ingen sagde hans navn højt.

Omar stod ved styreåren hver morgen.
Han stod der, fordi det var hans plads nu.
Men han følte sig stadig som en gæst.

gæst: *en, der er på besøg*

"Kaptajn," sagde Mateo en morgen.

"Hvad skal vi have at spise i dag?"

Omar kiggede op.

"Hvorfor spørger du mig?"

"Fordi du er kaptajnen," sagde Mateo og smilede.

Yusuf lo stille ved kortbordet.

Pita lo oppe fra masten.

Omar tænkte sig om.

"Fisk," sagde han. "Hvis du kan fange nogen."

Mateo bukkede dybt.

"Javel, kaptajn."

Og sådan begyndte det.

Langsomt. Med små spørgsmål.

Den femte dag tog Omar fejl.

Han satte en kurs for tæt på et rev.

Yusuf sagde ingenting.

Han rettede bare kursen stille om natten.

Om morgenen sagde Omar tak.

"Lars tog også fejl," sagde Yusuf.

"Han tog fejl i tre hundrede år."

"Det er derfor, han var god."

rette: gøre noget rigtigt igen

tage fejl: gøre eller tro noget forkert

Kapitel 2: Lyset kommer tilbage

Kortet havde ligget mørkt i tre uger.

Det var bare et gammelt stykke skind nu.

Ingen blå linjer. Ingen røde punkter.

Forbandelsen var brudt, og lyset var gået ud.

Omar havde lagt det i en kiste under sin køje.

Han tænkte, at det var forbi.

Den ellevte nat vågnede han.

Der var lys i kahytten.

skind: hud fra et dyr, brugt til at skrive på

Han åbnede kisten.

Kortet lyste igen.

Ikke blåt denne gang.

Rødt. Svagt og roligt, som gløder i en ovn.

Der var kun ét punkt på hele kortet.

Langt mod nord.

Langt fra alle de øer, de kendte.

Omar bar kortet op på dækket.

Yusuf stod på vagt.

Han så lyset og blev meget stille.

"Lars er død," sagde Yusuf.

"Hvem tænder det så?"

Omar havde intet svar.

De stod med kortet mellem sig
og kiggede på det lille røde punkt
indtil solen kom op.

glød: et lille, varmt lys i et bål eller en ovn

tænde: få noget til at lyse

Kapitel 3: Båden

De sejlede mod nord i to dage.

På den anden dag råbte Pita fra masten.

"Noget i vandet!"

Det var en lille båd.

Den drev uden sejl og uden årer.

Den lå dybt i vandet.

De kom tættere på.

I bunden af båden lå der en person.

Båden var ny.

Det var det mærkelige.

Træet var lyst og fint.

Rebet var ikke slidt.

Men der var ingen årer.

Ingen mad. Intet vand.

Intet sejl og ingen mast.

"Nogen har sat den i vandet," sagde Yusuf.

"Og de har ikke villet have,
at den kom nogen steder."

mærkelig: underlig; ikke normal

reb: en tyk snor

slidt: brugt i lang tid

Det var en kvinde.

Hun var ung.

Hendes læber var tørre og revnede.

Hendes tøj var stift af salt.

Pita løftede hende op på dækket med én arm.

Hun vejede næsten ingenting.

Mateo hentede vand.

Yusuf hentede et tæppe.

Omar satte sig ned ved siden af hende.

Hun åbnede øjnene.

De var meget klare.

"Er I fra byen?" hviskede hun.

revnet: sprukket; med små streger eller huller

stiv: hård; ikke blød

Kapitel 4: Kvinden

"Hvilken by?" spurgte Omar.

Kvinden kiggede rundt på de fire mænd.

Så lukkede hun øjnene igen.

"Så er I det ikke," sagde hun.

Hun sov i mange timer.

Mateo lavede suppe.

Yusuf satte sig ved døren og passede på hende.

Pita sagde ingenting,

men han gik forbi kahytten tyve gange.

Omar stod ved styreåren og tænkte.

En båd uden årer.

Midt i et hav uden øer.

Og et kort, der lyste rødt.

Om aftenen kom hun op på dækket.

Hun gik selv. Hun holdt sig ikke fast.

Hendes læber var ikke længere tørre.

"Jeg hedder Sara," sagde hun.

"Tak, fordi I tog mig op."

"Hvor længe lå du i den båd?" spurgte Yusuf.

Sara kiggede ud over havet.

"Toogtredivе dage," sagde hun.

Ingen sagde noget.

Ingen kan leve toogtredivе dage

i en båd uden vand.

holde sig fast: gribe fat i noget for ikke at falde

toogtredivе: tallet 32

Kapitel 5: Hun spiser ikke

Mateo lagde mærke til det først.

"Hun spiser ikke," sagde han til Omar.

"Hun tager tallerkenen.

Hun siger tak.

Og så står maden der."

"Måske er hun syg," sagde Omar.

"Måske," sagde Mateo.

Men han troede det ikke.

Den næste dag skar Sara sig på en kniv i køkkenet.

Det var et dybt snit.

Blodet løb ned over hendes hånd.

Mateo greb et klæde.

Men da han tog hendes hånd,
var der ingenting.

Intet sår. Intet blod.

Kun ren, hel hud.

Mateo slap hendes hånd meget langsomt.

"Undskyld," sagde Sara.

"Jeg skulle have sagt det."

snit: et sår fra noget skarpt

klæde: et stykke stof

sår: et sted, hvor huden er gået i stykker

Pita ville ikke gå ind i køkkenet
resten af dagen.

Om aftenen kom han hen til Omar.

"På Tonga har vi en historie," sagde han.

"Om folk, der bliver glemt af døden."

"Hvad sker der med dem?" spurgte Omar.

Pita tænkte længe.

"De bliver ikke onde," sagde han.

"De bliver bare meget alene."

Omar nikkede.

Han havde set det før.

resten af: *det, der er tilbage af*

ond: *dårlig; ikke god*

alene: *uden andre mennesker*

Kapitel 6: Mønten

Omar bad hende komme ind i kahytten.

Han lukkede døren.

Han lagde det gamle kort på bordet.

Det lyste rødt mellem dem.

"Vi har sejlet med en mand," sagde Omar.

"Han var tre hundrede år gammel."

"Han kunne ikke dø."

"Han kunne ikke glemme."

Sara kiggede på kortet i lang tid.

Så tog hun en snor frem under sin skjorte.

glemme: ikke kunne huske

snor: en tynd line til at binde med

skjorte: en trøje med knapper

På snoren hang en mønt.

Lille. Af guld.

Ældre end alt andet om bord.

Præget med et kompas.

Omar rejste sig så hurtigt, at stolen væltede.

"Den mønt," sagde han.

"Jeg har set den mønt."

"Nej," sagde Sara stille.

"Du har set en anden."

"Der findes syv."

vælte: falde om

findes: være til

Kapitel 7: Sara

Sara var født i 1830.

Hun havde været niogtyve år,
da hun tog mønten fra en ø langt mod syd.

"Jeg var sulten," sagde hun.

"Der var krig hjemme. Min familie havde intet."

"Jeg tænkte: én mønt. Ingen opdager det."

"Hvad skete der?" spurgte Omar.

"Jeg kom hjem," sagde Sara.

"Min familie fik mad i to år."

"Så døde de. Og jeg gjorde ikke."

født: kommet til verden

niogtyve: tallet 29

krig: når lande kæmper mod hinanden

"Jeg har begravet alle, jeg har elsket," sagde hun.

"To gange. Tre gange."

"Til sidst holdt jeg op med at elske nogen."

Yusuf stod i døren.

Han havde lyttet.

"Hvorfor lagde du den ikke tilbage?" spurgte han.

Sara kiggede op.

"Fordi jeg ikke kan finde øen," sagde hun.

"Den flytter sig."

Kapitel 8: Mange øer

De sad længe i kahytten den nat.

"Lars sagde, at øen straffede ham," sagde Omar.

"Han sagde ikke, at der var flere."

"Der er syv øer," sagde Sara.

"Syv skatte. Syv mønter."

"Og syv mennesker, der ikke kan dø."

"Kender du dem?" spurgte Yusuf.

"Jeg har mødt tre," sagde Sara.

"To af dem er væk nu."

"Døde?"

"Nej," sagde Sara. "Væk."

flere: mere end én

møde: træffe en person

"Fortæl om en af dem," sagde Omar.

Sara tænkte sig om.

"Der var en dreng i Lissabon," sagde hun.

"Han var elleve år, da han tog sin mønt."

"Han er stadig elleve år."

"Hvor længe?"

"Hundrede og seksten år," sagde Sara.

Mateo satte sig langsomt ned.

"Han kan ikke vokse," sagde Sara.

"Han kan ikke lære noget nyt."

"Hver morgen begynder han forfra."

stadig: fortsat; hele tiden endnu

vokse: blive større

forfra: fra begyndelsen igen

Omar kiggede på det røde punkt på kortet.

"Hvorfor lyser kortet igen?"

Sara rakte hånden ud over kortet.

Mønten om hendes hals blev varm.

Lyset blev stærkere.

"Fordi jeg er om bord," sagde hun.

"Kortet leder efter mønterne."

Hun trak hånden til sig.

"Og det er ikke kun kortet, der gør det."

hals: delen mellem hoved og skuldre

lede efter: prøve at finde

række hånden ud: strække armen frem

Kapitel 9: Skibet bag os

Pita så det først, tidligt om morgenen.

Et sejl bag dem.

Meget langt væk.

"Det har været der siden i går," sagde han.

Yusuf tog kikkerten.

Han kiggede længe.

"Sort skrog," sagde han.

"Grå sejl."

"Og det sejler præcis samme kurs som os."

kikkert: et rør, man kan se langt med

"Kan vi sejle fra det?" spurgte Omar.

Yusuf rystede på hovedet.

"Det er hurtigere end os."

Omar kiggede på Sara.

Hun var blevet meget bleg.

"Du ved, hvem det er," sagde han.

Sara nikkede langsomt.

"Han samler dem," sagde hun.

"Mønterne. Og os."

bleg: hvid i ansigtet

samle: tage flere ting og lægge dem sammen

Kapitel 10: Manden med hatten

Ved middagstid var skibet tæt på.

Det var større end Stormfuglen.

Det var stille.

Der var ingen råb om bord.

Mændene på dækket bevægede sig ikke.

En mand stod alene forrest.

Han bar en høj, sort hat.

Han var meget tynd.

Han løftede hånden og vinkede venligt.

middagstid: omkring klokken tolv

vinke: bevæge hånden for at hilse

Omar tog kikkerten fra Yusuf.

Han kiggede på mændene på det sorte skib.

De stod på række langs rælingen.

De var femten. Måske tyve.

De havde alle hænderne ned langs siden.

Ingen af dem blinkede.

Omar sænkede kikkerten.

"Yusuf," sagde han stille.

"Er de i live?"

Yusuf svarede ikke.

på række: *efter hinanden på en linje*

blink: *lukke og åbne øjnene hurtigt*

i live: *levende*

"Kaptajn Omar!" råbte manden over vandet.

Omar mærkede kulden i ryggen.

Han havde været kaptajn i over en måned.

Ingen uden for skibet kendte hans navn.

"Jeg vil ikke gøre nogen fortræd," råbte manden.

"Jeg vil bare have kvinden."

"Til gengæld får I guld nok til hele livet."

Han holdt en pause.

"Og I får lov til at blive gamle."

fortræd: skade; noget ondt

til gengæld: som betaling for noget

få lov til: have tilladelse til

Kapitel 11: Omars valg

Omar kiggede på sine mænd.

Mateo så ned i dækket.

Pita stod med hænderne knyttet.

Yusuf kiggede lige på Omar og ventede.

Omar tænkte på Lars.

På en gammel mand i et ungt ansigt.

På tre hundrede år alene.

Han tænkte på den morgen i havnen.

En tom taske. Ingen penge.

Og en mand, der sagde: kom om bord.

knytte hånden: lukke hånden hårdt

Omar gik hen til rælingen.

"Nej," råbte han.

Manden med hatten stod helt stille i lang tid.

Så tog han hatten af og bukkede.

"Godt," råbte han tilbage.

"Så gør vi det på den anden måde."

Han satte hatten på igen.

"Vi ses ved øen, kaptajn."

Så vendte han ryggen til.

Mateo trak vejret ud.

"Hvilken ø?" sagde han.

Ingen svarede ham.

Kapitel 12: Ny kurs

Det sorte skib drejede væk.

Det forsvandt mod nordøst i løbet af en time.

"Hvorfor angreb han ikke?" spurgte Mateo.

"Fordi han ikke behøver," sagde Sara.

"Han ved, hvor vi skal hen."

"Han ved det bedre, end vi gør."

Omar rullede kortet ud på dækket.

Det røde punkt var flyttet.

dreje: skifte retning

angribe: gå til kamp mod nogen

Nu var der to punkter.

Et rødt.

Og et nyt — lille og gult, langt mod nordøst.

"Hvad er det gule?" spurgte Yusuf.

Sara kiggede længe på det.

"Det er ham," sagde hun.

Omar rejste sig op.

Han kiggede ud over havet.

Han var stadig ikke sikker på,
at han var kaptajn.

Men han vidste, hvad han ville sige.

"Sæt kursen mod det gule," sagde han.

Yusuf smilede for første gang i lang tid.

"Javel, kaptajn."

Stormfuglen drejede mod nordøst.

— Fortsættes i: Kortets ejer —

sikker: *uden tvivl*

javel: *ja, det gør jeg (til en chef)*

Hele serien er gratis

Hent de andre bøger i serien gratis
som PDF på danskplus.dk.

danskplus.dk

Scan koden, eller skriv adressen i din browser.